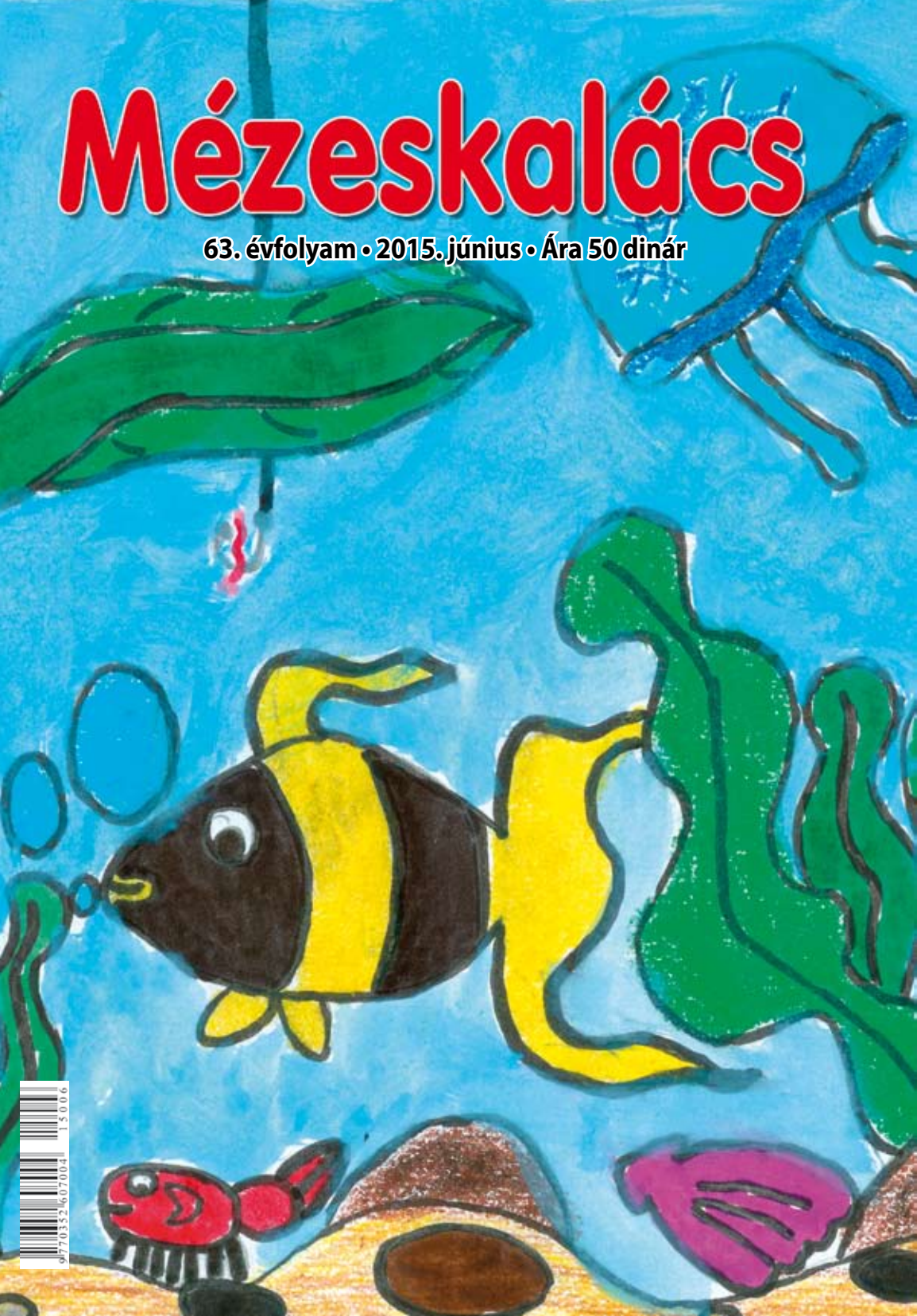

Mézeskalács

63. évfolyam • 2015. június • Ára 50 dinár

Köszöntő

Egyre melegebb kint az idő, ami jelzi a nyár közeledtét, s ezzel együtt a nyaralás, strandolás, fürdőzés, lubickolás ideje is el-érkezik. A júniusi Mézesben a tengerek és óceánok mélyére merülünk, s az ott élő állatokkal ismerkedünk meg.

A szeptemberi számban egy érdekes témával foglalkozunk majd. Rajzolókat le, hogyan képzeltek el az indiánok világát, hogyan néztek ki, hogyan éltek! Sok időtök van arra, hogy a szép munkák elkészüljenek, és remélem, hogy a nyári kikapcsolódás mellett nem feledkeztek meg kedvenc újságotokról sem.

Ezenkívül ne felejtsetek el megosztani velünk élményeiteket a nyári szünidőről, akár rajzban, akár fogalmazásban! Kíváncsian várom beszámolóitokat arról, merre jártatok, mit láttatok, milyen kalandokban volt részetek. Szeptemberig sajnos nem találkozunk, de ezt az időt használjátok ki

a pihenésre, játszásra, pancsolásra, hogy ősszel újult erővel térjete vissza az iskolapadba!

Kellemes nyaralást és vidám, napsütéses nyarat kívánok!

Kriszti

Rajzpályázat

Szeptemberre:

- Indiánok földjén
- Nyaraltunk

Októberre:

- A doktor bácsi/néni rendelőjében
- Őszi tájkép
- Szüret

Szárnybontogató:

- Szünidei élményem
- Mesék, versek

Fedőlap: Cinkler Leon, 3. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

CIP – A készülő kiadvány katalógizálása
A Matica srpska Könyvtára,
Újvidék (Novi Sad)

ISSN 0352-6070
COBISS.SR-ID 16291074

Vajdaság
Autonóm Tartomány
kormányza

A Mézeskalács megjelenését támogatja:

BETHLEN GÁBOR
Alap

Szekeres László
Alapítvány

MÉZESKALÁCS – a legkisebbek irodalmi és foglalkoztató folyóirata ■ Megjelenik a tanévben havonta egyszer ■

■ Első szám: 1953 (mellékletként), 1954 májusa (külön lapként) ■ Alapító (laptulajdonos): **Magyar Nemzeti Tanács** ■ Kiadja: a Magyar Szó Lapkiadó és Nyomdaipari Kft., 21000 Novi Sad (Újvidék), Szerbia ■ A Kft. igazgatója: **Ókrész Rozália** ■

■ A Magyar Szó napilap főszerkesztője: **Varjú Márta** ■ A Jó Pajtás hetilap és a Mézeskalács havilap felelős szerkesztője: **Nagy Magdolna** ■ A Mézeskalácsot szerkeszti: **Botza Gyarmati Krisztina** ■ Lektor: **Rajnai Anita** ■ Grafikai szerkesztő: **Buzás Mihály** ■ ☎ 021/475-400-8 ■ Leveléiteket a következő címre küldhetitek: **Mézeskalács, 21000 Novi Sad, Vojvode Mišića 1.** ■

Kéziratokat és rajzokat nem örzünk meg és nem küldünk vissza

■ URL: <http://www.jopajtas.info>, e-mail: jopajtas.szerk@magyarszo.com ■ Terjeszti a Magyar Szó Lapkiadó Kft. terjesztőosztálya.
Tel/fax: 021/557-304 ■ e-mail (csak laprendelési ügyekben): plasma@magyarszo.com

■ Nyomtatja: Magyar Szó Kft. – FORUM Nyomda, Újvidék, felelős vezető: **Berta Zoltán** igazgató ■

■ Honlap-megjelenítés: www.tippnet.rs ■ Előfizetés egy évre 500 dinár (csak belföldi kézbesítéssel) ■

Szabó Ilona, 2. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Mit kívánjak nyárra?

Homokvárhoz: kupacot,
Horgászoknak: kukacot,
Hegymászóknak: nagy hegyet,
hús fagyihoz: friss tejet,
folyópartra: fát, nagyot,
vakációt – száz napot!

Horváth Imre

Népszokások

Június

Június 8. – Medárd napja

Időjárásjósló nap. A közhiedelem úgy tartja, hogy ha ezen a napon esik az eső, akkor negyven napig esni fog, ellenkező esetben pedig ugyanennyi ideig szárazság lesz.

Június 24. – Szent Iván napja

Keresztelő szent János emléknapja. A nyári napforduló ünnepe, a szertartásos

Mondókák

Esik az eső, hajlik a vessző,
Haragszik a katona,
mert megázik a lova.
Ne haragudj katona,
majd kisüt a napocska,
Megszárad a lovacska.

Éhes volt az öreg gólya,
békát fogni ment a tóra.
Ám a béka sem volt rest,
Vízbe ugrott egyenest.

Kis pillangó, picinyke,
ne légy bohó, s szállj ide!
Tarka-barka szárnyadon
gyönyörködöm én nagyon.

tűzgyújtás egyik jeles napja. A szent Iván-napi tűzgyújtáshoz számos hiedelem fűződik. Azt tartották, ezek a tüzek megvédnek a betegségektől, a termést pedig védik a jégveréssel szemben.

Június 29. – Péter-Pál napja

Úgy tartották, hogy a búza töve ezen a napon megszakad, kezdődhet az aratás.

Szólásmagyarázat

Annyi van belőle, mint fűszál a réten. – Nagyon sok van valamiből.

Bottal ütheti a nyomát. – Valakinek sikerült elmenekülnie, vagy már biztosan nem kap vissza valamit.

Csepp a tengerben – Valaminek a nagyságához képest rendkívül kicsi, csekély.

Kenyérrre lehet kenni – Nagyon jószívű, engedékeny személyre mondjuk.

Lesz még szőlő, lágy kenyér. – Jobb sorunk is lesz még.

Tudja, honnan fúj a szél. – Tudja, hogy mi történt, mik az előzmények.

A kisujjában van – Nagyon jól tud valamit.

Dúdoló

Borzas galagonya ágán

Bor - zas ga - la - go - nya á - gán.
4 fű - tyent fű - le - mü - le, sár - mány.
7 Szá - las je - ge - nye - fa vé - gen.
10 szel - lő ka - nya - rog az é - gen.

Weöres Sándor, zene: Kodály Zoltán

Borzas galagonya ágán	Csillag süt a szederágra,	Árnyak sora ül a réten,
fűtlyent fülemüle, sármány.	lassan jön a pásztor álma.	nyár zsong be a faluvégen.
Szálas jegegyefa végen	Rezgő fű a fejealja,	Zúg-dong sűrű raj a fákon,
szellő kanyarog az égen.	nyár éj ege betakarja.	békák dala kel az árkon.

Találós kérdések

Ritka vendég a föld felett,
jöttét lesik az emberek;
Sok színű az égbolton,
mindenki nézi boldogan.
(ληλαληλς)

Fényt és meleget adok,
nyáron érlelő vagyok.
(den)

Zöld vagyok tavasszal.
nyáron pedig sárga,
fehéren kerülök
malomban a zsákba.
(ezηq)

Felhő könnye hull a földre,
Futó csermely lesz belőle.
(osə)

Vakációs turpisságok

Víz fröccsen,
víz loccsan,
fű hajlik,
szél moccan.

Lomb suttog,
ág reccsen,
meggy várja:
érhessen.

Nap küldöz
tűzlándsát,
zápor zúg
lángján át,

mi pedig naphosszat
úszkálunk, mászkálunk,
épülő homokvár
árkában csúszkálunk.

László Noémi

Gábrity Tímea, 1. osztály, J. J. Zmaj iskola, Szabadka

6

Halország

Falu végén, hegy alatt
csörgedezik egy patak,
ficáncoló víg halak
játszanak a víz alatt.

Talán még házuk is van
víz alatt, a homokban,
fényes kavicsból rakták:
ott töltik az éjszakát.

Reggel vígan ébrednek,
eleségért sietnek,
szitakötő, vízipók,
halreggelire valók.

Később ebéd is kerül
s ha fön az ég kiderül:
a víz színére úsznak,
úgy köszönnek a Napnak.

Zelk Zoltán

Börcsök Márkó, 2. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

7

Az icike-picike halacska

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kislány. Fogta a hálóját, és kiment halászni.

Elsőnek égszínkék halat fogott. Csillogó-ragyogó égszínkék halat, piros volt az uszonya, kerek a szeme, olyan, mint a cipőgomb. A farka pedig akár a selyem, világoskék, finom aranyásvos.

Fogta a gyerek az üvegből készült kis kancsóját, megmerítette a tóban, és amikor megtelt vízzel, beléengedte az égszínkék halacsát, hadd úszkáljon addig.

Letette a kancsót egy fenyőfa alá, maga meg továbbment. Fogott még egy halat. Nagy hal volt, legalább akkora, mint az ujjam. Piros színű volt, az uszonya meg fehér, a száján kétoldalt pici bajusz ékeskedett. Oldalán sötét csík, a hátuszonján pedig olyanforma folt, mint egy fekete szem.

A halacska haragudott, ficáncolt, majd kiugrott a gyerek kezéből, a fiú sietett hát mihamarabb beledobni a kancsóba – puff!

Odébb ment, fogott még egy halat, egészen icike-picikét. Akkora volt, mint egy szűnyog, alig-alig látszott az icike-picike halacska.

A gyerek óvatosan megfogta a farkánál fogva, s bedobta őt is a kancsóba. Nem is látszott, hogy benne van. Maga meg arrébb szaladt.

„Most majd nagy halat fogok – gondolta –, igazi kárászt!”

Távolabb a nád között kacsamama lakott a fiaival.

A kis kacsák már megnöttek, ideje, hogy megtanuljanak repülni. Kacsamama maga köré gyűjtötte fiacskáit, és így szól hozzájuk:

– Menjetek el, fiaim, halászni, és aki az első halat fogja, az lesz az én legderekabb fiam. Csak aztán nehogy hirtelen lenyeljétek a halat: van ám azok között nagyon szúrós, például a durbins! Előbb hozzátok ide, majd mutassátok meg nekem, amit fogtatok! Majd én megmondom nektek, melyik halat szabad megenni, melyiket kell kiköpní.

Elrepültek, elúsztak a kicsi kacsák mindenfelé. Különösen az egyik úszott el nagyon

messzire. Kimászott a partra, lerázta magáról a vizet, és billegve dőcögött felfelé a parton.

Hát, uramfia, mit lát? Halak úszkálnak a szárazon! Fenyőfa alatt kancsó, fala üveg, a kancsóban víz; nézzük csak meg közelebről!

A halacszkák a vízben ide-oda cikáznak, úszkálnak, suhannak, keringenek, de hiába: kiugrani nem tudnak, igen magas az üvegfal. Odamegy a kiskacsa, látja, milyen szép kis halak úszkálnak ott. Hamar fogta magát, a legnagyobb halat a csőrébe kapta, és uccu! – repült vissza a mamájához.

– Egészen bizonyos, hogy én vagyok az első. Én fogtam az első halat, én vagyok a mamám legderekabbik fia.

A halacska szép, piros, uszonya fehér, szája két oldalán pici bajuszka ékeskedik, oldalán sötét csík, uszonyán olyanforma folt, mint egy fekete szem.

Meglebbentette a szárnyát a kis kacsa, szállt, szállt a part mentén egyenesen a mamája felé.

A gyerek meglátta a kacsát – alacsonyan repült, épp a feje fölött –, megpillantotta a szájában a piros halacsát, amelyik olyan hosszú, mint az ujjam, és torkaszakadtából kiáltozni kezdett:

– Az a hal az enyém! Tolvaj kacsa, add vissza a halacskámat!

A karjával hadonászott, követ dobált a kiskacsa felé, és olyan nagyon kiabált, hogy a halak mind szétrebbentek a tóban. Megijedt a kicsi kacsa, és ijedtében felvisított:

– Háp-háp!

Ahogy elkiáltotta magát, kiejtette csőréből a piros halacsát.

A halacska elúszott a tó közepébe, a mély vízbe, vidáman legeyezhetette magát uszonyával; egyenesen hazaúszott.

„Csak nem térhetek vissza üres csőrrel a mamámhoz” – gondolta a kiskacsa, azzal visszafordult, és repült egyenesen a fenyőfa alá. A fenyőfa alatt ott áll a kicsi kancsó, benne vizecske, a vizecskében pedig halacska.

Odaszaladt a kiskacsa, nagy sebesen kifogott egy másik halat, aranyos farkincájút. Csillogó-ragyogó égszínkék halacska, piros az uszonya, kerek a szeme, akár a cipőgomb. A farka akár a selyem, világoskék, finom aranyos sávokkal.

Magasba röppent a kiskacsa, sietett vissza mamájához.

„No, most aztán nem fogok kiabálni, befogom a csőrömet. Egyszer már megjártam!”

Már egészen közel volt a mamához, már látta őt; és a mama odakiált neki:

– Háp, mit hozol?

– Háp, halacsát, égszínkéket, aranyosat! Háp, üvegekancsóban találtam a fenyőfa alatt – így kiabált nagy boldogan a kicsi kacsa, megint csak eltátotta a csőrét, és a halacska – lötty! – belepottyant a tóba. Az égszínkék halacska megcsóválta aranyos farkincáját, egyet fordult, és úszott, úszott, úszott be a mély vízbe.

Visszafordult a szegény kicsi kacsa, repült egyenesen a fenyőfa alá, belenézett a kancsóba: hát a kancsóban egy icike-picike halacska úszkált, alig nagyobb a szűnyognál, alig-alig látszott, olyan induri-pinduri. Csőrébe kapta a

kiskacsa az icike-picike halat, és milyen gyorsan csak tudott, hazarepült.

– Hol a halacská? – kérdi tőle a kacsamama. – Hiszen semmi sem látszik!

De a kiskacsa hallgatott, a világért sem tátotta volna ki a csőrét. „Ó, be ravaszabb kacsa nincs is az egész világon. Hallgatni fogok, mert ha kinyitom a csőrömet, elengedem a halat. Kétszer szalasztottam már el a zsákmányomat.”

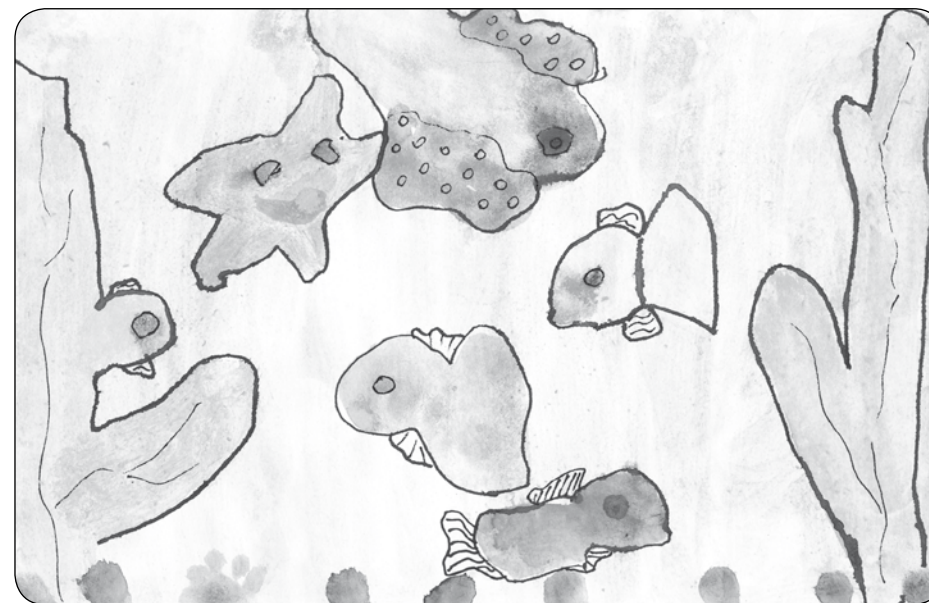
A halacska meg ezalatt úgy ficáncolt a kacsamama csőrében, mint valami vékonydongájú szűnyog. Vergődött, vergődött, lecsúszott a torkán. Nagyon megijedt a kiskacsa: „Jaj, mindjárt lenyelem! Jaj-jaj, már le is nyeltem!”

Megérkeztek a testvérei is. Mindegyiknek a csőrében halacska. Sorra járultak a mamájuk elé, és megmutatták, mi van a csőrükben. Végül a kacsamama odakiáltott a legkisebbeknek:

– No, mutasd te is, mit hoztál!

Kitátotta a csőrét a kicsi kacsa, de hal nem volt benne: az icike-picike halacska réges-régen lecsúszott a torkán.

Zsitkov meséje
Fordította: Szöllősy Klára

Márki Csanád, 1. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

A csillag és a tintahal

Élt egyszer a tenger mélyén egy tintahal, aki mást sem csinált, folyton csak zsörtölődött.

– Úszni, csak úszni, mindig csak úszni!? – mondogatta méltatlankodva, és csápjaival számolva sorolni kezdte:

– Először is, az úszás nagyon fárasztó, másodsor, nagyon unalmas, harmadszor...

– Hát még te milyen unalmas vagy! – szólt közbe egy halacska. Ha tényleg olyan nagyon fáraszt az úszás, akkor miért nem ülsz meg inkább valahol? Rengeteg hely van a tenger fenekén, jut belőle mindenkinek.

– Nem úgy van az! Én nem érem be akármilyen hellyel. Annak a jó kis sziklának a csúcsát akarom!

– De hát az ott a tengeri csillag helye. Mindig ő ül ott.

– Azt mondd? Szóval fenntartott helye van a csillagocskának? No, majd meglátjuk, mennyire az ő helye az.

A tintahal odaúszott a tengeri csillaghoz.

– Nicsak! Egy csillag itt a tenger fenekén. Hát ez meg hogyan lehet?

– Hogy érted ezt? – kérdezte a csillag.

– Hiszen nekem itt van a helyem.

– Mit nem mondasz! Te bizony nagyon tévedsz kiscsillag. Csak azt ne mond, hogy nem tudtad, hogy a csillagoknak az égen van a helyük! Mert ezt aztán igazán mindenki tudja: ott van fenn a helyük az égen, a hold körül.

– Tényleg? – álmélkodott a tengeri csillag. – Nahát, ezt nem is tudtam! Hát, akkor felmegyek én is oda.

Levált a kőről, és úszni kezdett fel, a tenger színe felé. Amikor elérte végül, meglát-

Szőnyi Blanka, 3. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

ta a csillagos eget, és megpróbált kiugrani a vízből, hogy odajusson, fel, a csillagok közé; próbálkozott, nekirugaszkodott újra és újra, de csak nem járt sikerrel.

Akkor aztán elpityeredett.

– Hát te miért sírdogálsz itt? – kérdezte a tonhal. – Mintha bizony nem lenne még elég sós víz a tengerben!

– Mert nem bírok feljutni az égbe, a többi csillag közé, pedig ott volna a helyem.

– És azt meg ki mondta neked, hogy ott van a helyed?

– A tintahal.

– Vagy úgy, a tintahal! – mondta erre a tonhal. – No, gyere csak velem csillagocska, kapaszkodj az uszonyomba!

És a tonhal, uszonyán a tengeri csillaggal, leúszott egyenesen a tenger fenekére. Megállt a szikla csúcsa felett, amelyen nagy elégedetten pöffeszkedett a tintahal.

– Te mondtad azt, hogy a tengeri csillagok helye fent van az égen? – kérdezte a tonhal.

– Igen! Mert először is az a véleményem, másodsor meg vagyok győződve, harmadsor biztosan állíthatom, negyedszer...

– És azt tudod-e, hogy a tintahalaknak hol van a helyük? – kérdezte a tonhal vészjóslóan, kissé közelebb úszva.

– Öööö, hát, nem is tudom...

– A tonhalnak a hasában, ott van a helyük! – mondta a tonhal, és nagyra tátotta a száját.

No, erre aztán több sem kellett a tintahalnak, otthagya a sziklát, és uszgyi, eliszkolt amilyen gyorsan csak bírt. A csillag nagy boldogan visszaült a helyére, a szikla tetejére, a tintahalat meg többé senki sem látta arrafelé.

Roberto Piumini

Mesék egy szuszra című kötetéből

Nagy Dorka, 4. osztály, Kis Ferenc iskola, Orom

Miért sós a tenger vize

Hol volt, hol nem, volt egyszer egy folyó. A folyón innen lakott egy szegény halászember. A folyón túl lakott egy gógös, rátarti, haszonleső, hatókrös gazda.

Történt egyszer, hogy a szegény ember elment halászni, és nagy szerencse érte. Kicsiny aranyhalacskaát fogott ki a folyóból, és az nem volt más, mint a csukakirály legkisebb fia. Kérve kérte, kegyelmezzen az életének. Ha visszabocsátja a folyóba, megadja néki azt, ami a legjobban hiányzik. A szegény halász kibökte, hogy neki bizony a só hiányzik leginkább. Sót csak drága pénzért mérnek, s ezért keservesen, sótalan eddegéli egyetlen eledelét, a hajában főtt krumplit. No, amint kimondta, máris ott termett mellette a csónakban egy malmocska.

– Most már mindéig jut só az ételedbe – szolt az aranyhalacska. – Mert csak annyit mondasz: járjál sót, malmocska! – és a malmocska megindul, őrlí a sót mindaddig, amíg nem mondod: álljál sót, malmocska! Akkor megáll.

A szegény halász hálálkodva visszabocsátotta a folyóba a csukakirály legkisebbik fiát, s nagy boldogan ment haza a malmocskával.

Híre futott hamarosan a csodának. Jöttek a falubeliek egy kis sóért.

A túlparton lakó hatókrös gazdának is fülébe jutott a halász szerencséje. Mindjárt arra gondolt, hogy milyen jó volna, ha a sójáró malmocska neki járná a sót, az ő gazdagságát növelné. Meg akarta vásárolni a malmocskát, de a halász nem adta semmi áron. „No, ha nem adod pénzért, majd megszerzem ingyért” – mondta magába, s egy éjszaka átevezett az innenső partra.

A szegény halász kunyhójában mindenki aludt, csak a malmocska járta a sót szakadatlan. Belopódzott, és ellopta a malmocskát.

Futott a folyóhoz, beugrott a csónakba, s eltaszította magát a parttól. Már künn volt a vízen, amikor látta, hogy az evezője a parton maradt. De akkor már késő volt: a csónakot sodorta az ár beljebb-beljebb a folyó közepe felé. Nem mert kiáltani, mert félt, hogy felfedezik a tolvajlást, és vissza kell adnia a malmocskát. Hát csak lapított. A csónakot pedig vitte-vitte a folyam sodra, egyenesen a tenger felé. A malmocska meg járta, járta a sót, amely már egész dombocskává púposodott. A gazda kérte, kérlelte a malmocskát, hogy álljon meg, de mindhiába, mert nem tudta az igazi varázsígit; nem tudta, hogy azt kell mondania: „Álljál sót, malmocska.”

A csónak kiért a nyílt tengerre, de ekkor már annyi só gyűlt össze benne, hogy süllyedni kezdett. A gógös, rátarti gazda most már sírt-rítt, rimánkodott, könyörgött – mindhiába. A malmocska csak járta a sót mindaddig, amíg a csónak nem bírta tovább a nehéz terhet, s lesüllyedt a mélybe a sóval, a malmocskával s a gazdával egyetemben.

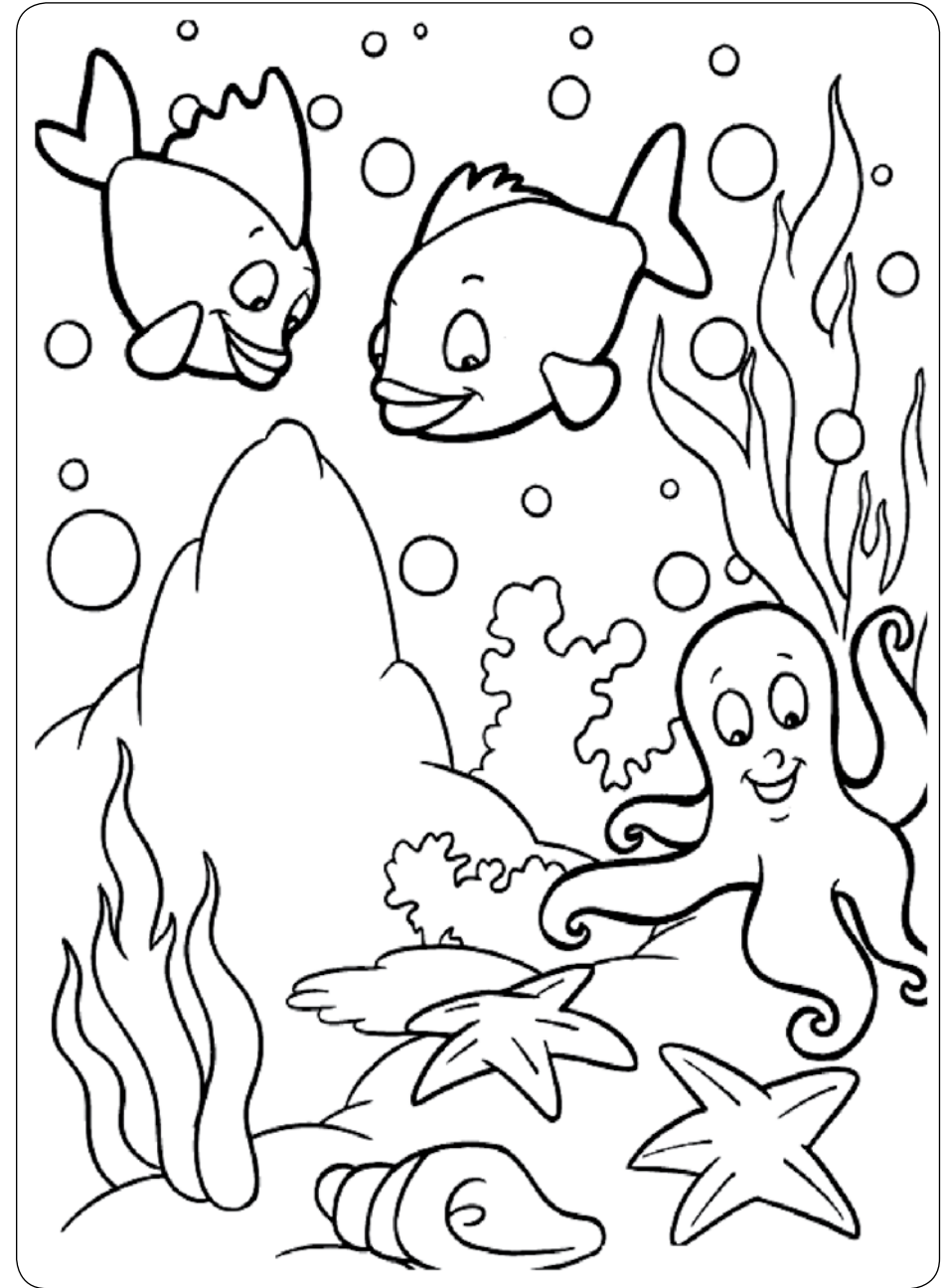
S azóta a malmocska a tenger fenekén csak járja, járja a sót szünetszakadatlan, és ezért sós a tenger vize.

Hárs László

Nyerges Annabella, 1. osztály,
Sonja Marinković iskola, Nagybecskerek

Színezd ki!

A halacska meséje

Egyszer régen, egy picurka ezüstfejű halacska, tengermélyi sziklazugban derékig áll iszapban. Sírva nézi csillogóit a vízcserép tükörben, Nézi, nézi, s bánatában ered, ered a könnye.
– Csúnya vagyok! – szól a kis hal, s nem érti őt a többi, Hiszen sok hal őt csodálja, ezüstfejét irigyli.
– Álmodtál – szólal újra. – Aranyfejű halacska, gyönyörűen táncoltatta, lebegtette uszonyát.
Ó, de szép volt, milyen csoda! Aranyfényben ragyogott! Rásütött a reggeli nap, körülötte csillogott.
Nem maradok, útra kelek. Levetem ezüstruhám, addig úszom a világot, arany legyen a ruhám.
Ezzel szépen búcsút intve el is indul világgá, úszik, úszik le a mélybe, maga sem tudja, hová.
Amint halad a nagy úton, egy ősz öreg meglepi. Megállítja, megszólítja, bölcs csillag, egy tengeri:
– Üdvözöllek – szól az öreg –, kicsi ezüsthalszka! Tudom jól, hogy mi készített eme hosszú utadra. Fogadd szómat, jó tanácsom, eróm legyen majd veled! Tengernek hét mélységében az aranyat megleled. Vedd fel hát, ha megtaláltad, fedd be vele testedet, ettől kezdve ezüstpénzed aranyszínűvé lehet. Köszöni a jó tanácsot hálásan kis halacska,

Csonka Dávid
1. osztály,
J. J. Zmaj iskola,
Szabadka

s indul nyomban, ám egyszer csak egy apró rák eléáll:
– Szép ezüsthalszka, gyere, kérlek, elvesztettem labdámat, segíts nekem megkeresni, s fogadd érte hálámat!
– Mit nekem egy vacak labda, ne zavarj meg utamon! Fontosabb a feladatom: meglelni az aranyom!
– Megbánhatod – szól utána csendesen a kicsi rák, – száz aranynál többet érhet melletted egy jó barát!
– Nincs szükségem barátokra, megállok a lábamon, meglelem a boldogságot, ha aranyam elhozom.
Így válaszol a halacska, s folytatja az utazást, egész addig, míg valaki megtöri a haladást. Tengermélyi várát rakja kavicsból a vén polip, sóhajtozva nyújtóztatja az elfáradt csápjait.
– De jó, hogy jössz! – szól a halhoz. – Segíthetnél énnekem, ketten gyorsan befejezzük, nem kell már, csak négy elem.
– Ne haragudj, Polip apó, nem érek rá, sietek, aranyruhát kell találnom, szép hal csak így lehetek!
– Nem tart soká, ígérhetem, semmiről le nem maradsz, legyünk inkább jó barátok, te is jobban így haladsz.
– Nincs szükségem barátokra, megállok a lábamon, meglelem a boldogságot, ha aranyom elhozom.
Így válaszol a halacska, s úszik tovább lefele, közeledik útja vége, a tengernek fenéke.
A hatodik mélység előtt ismét várja valaki, egy tengeri csikó köszön, kalapját megemeli:
– Merre tartasz, ezüstvándor? Kísérhetlek utadon?

A szabadkai
J. J. Zmaj
iskola
2. osztályának
közös munkája

A halacska meséje

Örülök, hogy erre jöttél, majd megesz az unalom!
Fogadj társnak, jó barátnak, légy kenyeres cimborám,
az is lehet, segíthetek valamit az út során.
– Maradj szépen itt, ahol vagy, nem akarok osztozni,
én akarom a szerencsét, én, egyedül megfogni!
Nincs szükségem barátokra, megállok a lábamon,
meglelem a boldogságot, ha aranyam elhozom.
Tovább úszik a halacska, várja őt a hét mélység,
fogadja őt a fenéken az aranyló fényesség.
Ámulattól nyílik szeme, tátva marad a szája,
előtte az aranyszövet, egyedül csak őt várja.
Felöltözik a csillogó, aranyszínű ruhába,
belenéz a víztükörbe, gyönyörködik magába.
Jaj! De most meg mi történik? Segítsen már valaki!
A csodaszép aranyruha fénye kezd most múlni.
A tükörben nincs más egyéb, csak egy ezüst halacska,
aki fejét búsan rázva a könnyeit hullatja.
Szomorúan indul vissza, de a szemét megtörli,
a tengeri csikóhalat e szavakkal köszönti:
– Nem sikerült, miért jöttem, gyere velem, cimborám,
segíts búmat elfeledni, vár minket a palotám!
Kezet fognak, útra kelnek, beszélgetnek, nevetnek,
nemsokára Polip apó háza elé érkeznek.
– Igazad volt, drága öreg, lásd, megbántam bűnömet,
igyekszem most jóvá tenni, segítenék, ha lehet...
így szól a hal, s int a polip: – El is kél a segítség,
nem bírom a nehéz munkát, gyengít már az öregség.
Ezüsthalunk sűrög-forog, elkészül a kavicsvár,
a jól végzett munka után mind a három továbbáll.
Együtt úszik, együtt ballag kis hal, csikó, vén polip,
s hamarosan aprócska rák kunyhójához érkezik.
– Szervusz, kis rák, visszajöttem, hibáztam, már belátom,
nem fontos az aranyruha! Kérlek, légy a barátom!
Négyen folytatják az utat, vidám már a halacska,
feledi az aranyruhát, többé már nem siratja.
Így érnek a palotához, hullámszik a víztükör,
s egyszeriben minden vízcsepp aranyfényben tündököl.
Örömkönnye hull a földre, s nézi magát kacagva...
A tükörből ki mosolyog? Ő, az aranyhalacska!

K. László Szilvia

Környezetvédelem

Vigyázz a vizekre!

Sok vegyszer van, amely a csatornába kerülve veszélyezteti a vizeket. Az olyan anyagok, mint a körömlakklemosó, a benzin, a motorolaj, a hígító vagy a rovarirtó szerek nem kerülhetnek a lefolyóba. A szennyvíztisztítók nem azért vannak, hogy ezeket kiszűrjék. Az esővízzel így is sok vegyi anyag kerül az utcáról, a kertekből és a mezőről a folyókba és a tavakba, és ezek a vegyi anyagok szennyezik a vizet.

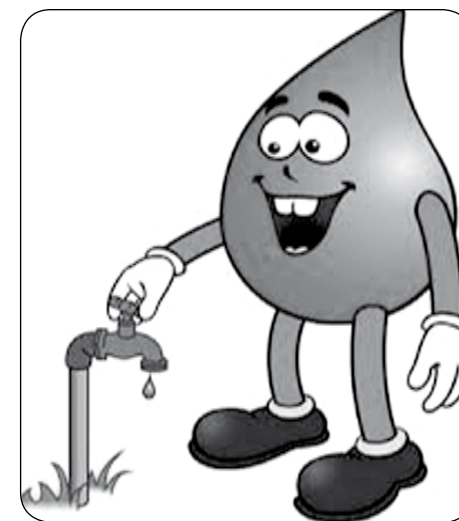
Apró kis tettekkel segíthetünk azon, hogy kevesebb tiszta vizet használjunk el fölöslegesen. Már az is nagy segítség, ha te és a családtagjaid takarékoskodtok a vízzel. Okosan kell használnunk a vizet. Tudtad, hogy azok a gépek, eszközök, amelyeket nap mint nap a mosás, fürdés során használtok, mennyi vizet fogyasztanak? Lássunk néhány példát!

WC öblítés = 11–26 liter
mosogatás = 40 liter
lassan csöpögő csap = 40–120 liter
fürdés = 75–95 liter

Vízhasználat okosan

– Ha csöpögő csapot látsz, szólj egy felnőttnek! Még egy lassan csöpögő csap is 40–120 liter vizet pazarolhat el naponta.

– Zárd el a vizet, miközben fogat mosol! A zuhanyozás is kevesebb vizet igényel.

– Amikor csak teheted, hideg vizet használj! A víz felfelelegítéséhez több energia szükséges.

– Ne önts mérgező anyagokat a lefolyóba!
– Védj és óvd a vizet úgy, mint a legdrágább kincset, ami nélkülözhetetlen az élethez!

Gondkozz el rajta!

Egy csöpögő konyhai csap 10 perc alatt teletölthet egy bögrét. Ha az osztályodba 25 diák jár, s mindegyiküknél csöpög otthon a csap, 10 perc alatt 25, egy óra alatt 150, egy nap alatt 3600 bögre víz megy veszendőbe.

Válaszolj!

Mit tudunk a vízben csinálni?
Mire használjuk a vizet?

Varázsoljunk!

Egy pohár víz tetejére tegyünk egy képeslapot, és egy mozdulattal fordítsuk fejre a poharat a lapon! Kifolyik a víz vagy nem?

Tengerek, óceánok mélyén

Petrás Boglárka

2. osztály, Jovan Mikic iskola, Szabadka

Dobó Ármin

2. osztály, Jovan Mikic iskola, Szabadka

Balázs Henrietta

Kókai Imre iskola, Temerin

Basler Renáta

3. osztály, Jovan Mikic iskola, Szabadka

Dobák Regina

2. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Szaulity Tamás

4. osztály, Jovan Mikic iskola, Szabadka

Kiss Csenge

3. osztály, J. J. Zmaj iskola, Szabadka

Bulyovcsics Andrea

6 éves, Majsai úti óvoda, Szabadka

Utasi Adél

2. osztály, Törökfalva

Pilisi Kolos

3. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Hegedűs Martin

3. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Német Anett

4. osztály, Jovan Mikic iskola, Szabadka

Tengerek, óceánok mélyén

Szárnybontogató

Lúdas Matyi

A tanító nénivel bábszínházba mentünk, a Lúdas Matyi című bábjátékot néztük meg.

Úgy kezdődött, hogy volt egy kisfiú, akit Lúdas Matyinak hívtak. Volt neki egy lúdja, amit meglátott Döbrögi úr katonája. Rögtön szaladtak lelőni. Amikor megfogták a ludat, odavitték az uraságnak. Utána ment Matyi is. Az uraság nem adta oda a ludat a fiúnak, és huszonöt botütéssel büntette. Matyi megfogadta, hogy háromszor adja vissza ezt Döbröginek. Döbrögi úr visszament a várba, és megparancsolta a katonáinak, hogy a névnapjára legyen kész az új vár. Lúdas Matyi házáért építőként öltözött, megparancsolta neki, hogy építse föl a várat, aztán mondta, hogy kevés a fa. Döbrögi erre mutatott neki egy nagy erdőt. Amikor azt mérték, hogy mekkora a fa, Matyi odakötözte az uraság két kezét a fához. Döbrögi alig tudott mocorogni, ekkor Matyi levette a maskarát, és az első huszonöt botütést visszaadta. A faluban kidobolták, hogy minden ludat elvisznek. Tilos kimondani a lúd, gúnár, liba szót, helyette az „izé” szó használható. Matyi másodszor doktornak öltözött, mert hallotta, hogy Döbrögi lebetegedett. Elvitték a várba doktor Dúcot, hogy gyógyítsa meg az uraságot, aki azt mondta, gyógyfüvekre van szükség – szagos mügére, lisztmamonyára, macskagyökérre, tyúkturbolyára, kutya benne vakarék, mindegyikből tíz marék. Elindultak a katonák szedni a gyógyfüveket. Az uraság egyedül maradt. Ekkor a doktor úr bekötözte a takaróba, levette a maskaráját, és elmondta neki, hogy ő Lúdas Matyi. Ekkor visszaadta másodszor is a huszonöt botütést. A katonák megérkeztek a gyógyfüvekkel, és látták, hogy az uraság meg van kötözve, és sehol sincs a doktor. Harmadszor Matyi nem öltözött álruhába, mert nem voltak ott katonák Döbrögi mellett, ugyanis Matyit keresték, aki viszont Döbrögi hintója mellé osont. Az uraság úgy megijedt, amikor meglátta a fiút, hogy beszo-

rult a hintó ablakába, és úgy kapta meg harmadszor is a huszonötöt.

Lúdas Matyi, amit megfogadott, azt be is tartotta. Háromszor huszonötöt adott vissza Döbrögi uraságnak. Így lett vége a mesének.

Losonc András

3. osztály, J. J. Zmaj iskola, Szabadka

Lúdas Matyi története

Volt egyszer egy úr, akit Döbröginek hívtak.

Egyik nap ez az úr elvette Lúdas Matyi lúdját. Matyi visszakérte, de ő nem adta. A vitájuk végén még 25 botütést is kapott a fiú, amiért vissza akarta kapni a libáját. Mielőtt továbbállt volna, Matyi megígérte, hogy háromszor adja ezt Döbröginek vissza. Először egy olasz emberként, másodszor orvosként, harmadszor pedig saját magaként jött vissza. Mind a háromszor huszonöt botütést kapott az úr. Lúdas Matyi túljárt az eszén, és még a lúdját is visszakapta.

Az igazság győzedelmeskedett.

Nikolics Martin

Jovan Jovanović Zmaj iskola, Szabadka

Vers a családról

*Az én dédim Anus,
ma egy kicsit gyanús,
83 éves,
nem is olyan rémes.*

*Az én testvérem Bence,
kedvence a kemence.
Szereti a tejet,
és kergeti a szelet.*

*Az én anyám Kamilla,
néha kicsit mogorva,
és ha csúnyán írok,
repülni is bírok.*

Hegybeli Noémi

4. osztály, Dorozsló

Szárnybontogató

Itt a tavasz...

*Itt a tavasz:
Kopp, kopp, kopp,
Itt a nyuszi:
Hopp, hopp, hopp.*

*A tavasz most
Nyuszi hoz,
A nyuszi meg
Tojást hoz.*

*Itt a tavasz:
Kopp, kopp, kopp,
Itt a nyuszi:
Hopp, hopp, hopp.*

Juhász Leóna

**2. osztály, Jovan Mikić iskola,
Szabadka**

A legjobb barátnőm

Az én legjobb barátnőmet úgy hívják, hogy Csizmár Yvett.

Barna haja van, szép és nagyon okos. Az iskolában ismerkedtünk meg. Ő is kilenc éves, mint én. Együtt jártunk néptánra. Sokszor nála is aludtam.

Képzeljétek el, hogy amikor nála voltam, egy óra hosszát zuhanyoztunk! Mikor ő volt nálam, akkor bújócskáltunk, és mindig én vesztettem! Az angolórákon gyakran verse nyeztünk. Néha egyikünk, máskor másikunk győzött. Én nagyon szeretem őt, de sajnos elköltözött.

Most is sokat gondolok rá, és mindig hazavárom.

Pesti Veronika

**3. osztály, Kis Ferenc iskola,
Bácsgyulafalva**

A rosszaság

*Egyszer egy nap,
eltört a csap.
Gondoltam, bajban vagyok,
majd egy fülest kapok.*

*A hab ellepte a házat,
nagy volt a bánat.
Anyáék hazaértek,
ha elmentem volna, azt kérdezném:
– Hazatérjek?*

Fajta Lili

**4. osztály, Jovan Mikić iskola,
Szabadka**

Kedvenc állatom

Az én kedvenc állatom egy kutya. A neve Pamacs. Azért neveztük el így, mert pamacsos a bundája.

Kis termetű, aranybarna színű és puha a szőre. Ugrándozós, pajkos és játékos. Néha kissé szemtelen, de aranyos. Sosem eszi meg a vastag csontokat.

Azért szeretem, mert a legjobb pillanatokban van mellettem. És még azért is szeretem, mert jókat lehet vele játszani és sétálni.

Sándor Lara

**3. osztály, Emlékiskola,
Zenta**

Bundi kutya

*Bandiéknál jó a kedv,
ott lakik a Bundi eb.
Bundi kutya ne futkoss!
Ott a finom csibehús!
Ha megtömöd hasadat,
jobban érzed magadat.*

Faragó Márton

2. osztály, Dózsa György iskola, Gunaras

Tengerek, óceánok élővilága

A Föld felszínének legnagyobb részét tengerek és óceánok borítják.

Sok állat az óceán felszíne közelében éli le élete nagy részét.

A **delfinek** szárazföldi állatokból fejlődtek ki, ezt mutatja, hogy máig „nem tanultak meg” a víz alatt lélegezni. A felszínhez közel szeretnek úszni, néha magasra kiugrálva a vízből.

Az összes kígyó közül a **tengeri kígyók** mérge a legerősebb. Ezek is levegőt lélegeznek, mert őseik szárazföldi kígyók voltak.

A **tengeri teknősöknek** úszóik és lapos páncéljuk van, így könnyebben tudnak úszni.

Ők is levegőt lélegeznek be. A kérges teknős a legnagyobb közülük: kétszer annyit is nyomhat, mint egy jegesmedve.

A **portugál gálya** nevű medúza valójában sok kis medúza együttélésével jön létre. Növekedése során a kis medúzák nem szakadnak le róla. Mérgező, csalánozó tapogatói akár 20 méter hosszúak is lehetnek. Gázzal töltött úszóhólyagja vitorlasként sodródik tova a felszínen.

A **csikóhal** olyan, mint egy mesebeli „húszár” a sakkfigurák között. Bőrének pikkelyein kiemelkedő tüskék és dudorok vannak, erősen görbülő nyakán pedig ott ékeskedik furcsa lófeje – amelyről nevét is kapta.

Halak

Az első hal kb. 400 millió évvel ezelőtt jelent meg a Földön. Ma mintegy 20 000 különböző halfaj él a tengerek és az óceánok különböző részein.

A halak többsége farkának jobbra-balra csapkodásával halad előre. A hasukon és hátu-

kon levő úszók segítségével fordulnak a vízben. Ha az úszásban megállnak, lesüllyednek. Mivel „fékjük” nincs, nem tudnak hirtelen megállni.

Sok apró halfaj rajokban él, így védekeznek a ragadozók ellen.

A halak külseje nagyon változatos. Vannak karcosú, gyorsan úszó ragadozók, amelyek minden évben hosszú vándorútra kelnek. Más halak azonban laposak vagy kövérek, és egész életüket egy sziklás partszakasz, a tengerfenék vagy egy korallzátony közelében töltik.

A **repülőhalak** apró, gyors mozgású halak. Tulajdonképpen nem tudnak repülni, de meneküléskor a vízből kiszökkenve, nagy mellúszóikat szélesen kitarva siklanak a levegőben.

A **fehér cápa** hatalmas ragadozó hal. Bámulatos szaglóérzéke vezeti rá táplálékára, melyet több sorban álló, hegyes, borotvaéles fogsorával ragad meg.

A **ráják** lapos testű halak. Hatalmas oldalúszóik segítségével úsznak. Az ördöggrája a legnagyobb rája a világon, de nem olyan veszélyes, mint amilyennek látszik: csak planktonnal táplálkozik.

Tudod-e?

Melyik a legnagyobb állat a világon?

A kék vagy óriás bálna, amely megnőhet 30 méter hosszúra is, súlya pedig 135 ezer kg lehet. Ezt úgy képzeljétek el, mintha egy óriási mérleg egyik serpenyőjében ülne a bálna, a másikban pedig 22 nagy elefánt kuporogna egymás hegyénhátán. Így jutna a mérleg egyensúlyba. A bálnák emlősállatok, a tengerek lakói, de időnként fel kell jönniük a felszínre, hogy levegőt vegyenek. Kicsinyeik is valóságos óriások, a kék bálnáé már születésekor 7 méter hosszú és kerekén 7 000 kg súlyú.

Mit fecskendeznek a bálnák?

Nem vizet, bár messziről néha valóban annak tűnik. A cetek, más néven bálnák, orrlukái a homlokon lévő üregben helyezkednek el, s amikor nagy erővel kilélegzik a beszívott levegőt, ez a hidegben távolról is látható gőzsugarat képez. Ennek alakja, iránya és magassága fajonként változó lehet, és régen a cetvadászok már erről felismerték, milyen állat van előttük. Így például az óriás ámbrás ceté előre irányuló, a hosszú szárnyú bálnáé függőleges, és olyan alakja van, mint egy lombos fának stb.

Tengerek, óceánok élővilága

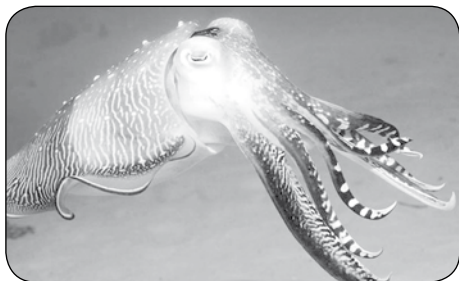
Az óceán mélyén

Az óceán mélyén hideg, sötétség és csend honol. A növények itt nem tudnak megélni, így az állatok más állatokon, vagy a felszínről lassan lesüllyedő, elpusztult növényi és állati anyagokon élnek. Az óceán mélyének állatai általában kicsinyek, gyakran 30 cm-nél is kisebbek.

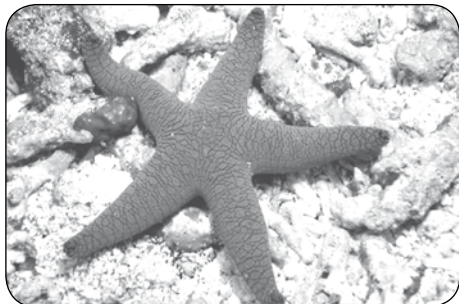
A **mélytengeri angolna** óriásira tudja tátani a száját, és nagy, tágulékony gyomra van. Saját magánál nagyobb falatot is képes lenyelni.

A **garnélák** – sok más mélytengeri állathoz hasonlóan – vöröses színezetűek. A mélység kékeszöld fényében ez a szín feketének látszik, tehát jól elrejtí őket a ragadozók elől.

A tintahalak és a polipok ragadozó állatok.

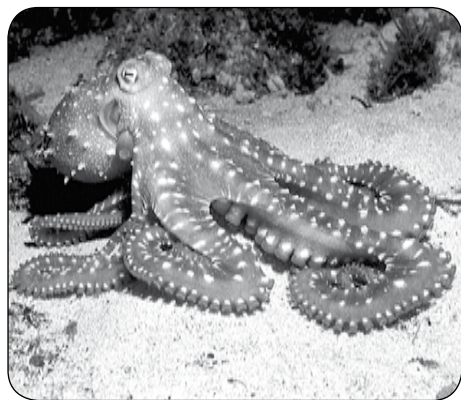

A **tintahal** gyors úszó. Nyolc rövid és két hosszú karja van, amelyeken karmok vagy tapadókorongok vannak. A legnagyobb faj 14 méteresre is megnő. Ha támadás éri, sötét tintafelhőt bocsát a vízbe, megtévesztve ezzel a támadót.

A **tengericsillagok** legtöbb faja ötkarú, de vannak fajok akár ötven karral is. Ragadozók: főként kagylókkal és csigákkal táplálkoznak.

A **fogasceteknek**, pl. az **ámbrásceteknek** sok éles foga van. Tintahalra vadászik: az egyes példányain látható sebhelyek az óriás tintahalal folytatott küzdelem nyomai. Ő is tüdővel lélegzik, és a felszínhez közel él, de tápláléka után olykor nagyon mélyre is lemerül.

A **polip** lassúbb mozgású állat. Legszívesebben a sziklás tengerfenéken tanyázik. Nyolc tapadókorongos karja mind egyforma hosszú. A polip képes változtatni bőre színét, hogy jobban beleolvadjon a környezetébe.

Szómagyarázat

plankton – apró tengeri élőlények életközössége, amelyek a vízben lebegnek, sodródhatnak

Játék

Halacskás fogócska

Ezt a játékot játszhatjátok a szabadban vagy a teremben is, ahol van elég hely futkározni. A játék mellé megtanulhatjátok a következő versikét is:

Hol lakik a halacska?
Lakása a tavacska,
tenger, folyó, kék patak
ott lakik a víz alatt.
Vízben alszik, vízben kel.
Vízi nótát énekel.
Vízből van a párnája,
buborék a labdája.

A játék menete:

A játék előtt kijelöljük a játékteret, hogy meddig lehet szaladni, és kiválasztjuk a fogót: ő a halász. A többiek a halak, ők szaladnak a halász elől, mert akit megfog, az is halász lesz. Ketten összefogott kézzel futnak tovább, majd a következő megfogott is csatlakozik hozzájuk. Ahogy hosszabbodik a lánc, könnyebb lesz, és az utolsó halakat már kényelmesen bekeríthetik és megfoghatják.

A kagylók

A kagylók a vizek aljzatán ülnek, és csak igen lassú mozgásra képesek. A vízben lebegő planktonnal és szerves törmelékekkel táplálkoznak, ezért a vizek fontos tisztántartói.

A **kékkagylók** folyamatosan tisztítják a vizet. Fölveszik és testükben felhalmozzák a mérgező vegyületeket, valamint a káros baktériumokat. Más állatok, ha elfogyasztják őket, gyakran mérgezést szenvednek. A kékkagylók egy sziklához rögzülve élnek le egész életüket. Apálykor héjaikat szorosan összecsúszják, így némi víz marad bennük, és nem száradnak ki.

Tudod-e?

Miért halljuk a kagylókban, csigákban a tenger hullámaint?

Amikor a fülünkhöz tartunk egy kagylót olyan, mintha hallanánk benne a tenger zúgását. Azt lehetnének, egy egész óceán hangjait képes valahogy a kagyló háza magába zárni, pedig a valóság ennél jóval hétköznapibb. Amit a kagylóban hallunk, az valójában nem a tenger hangja, hanem olyan környezeti zaj, amely körülvesz minket, de nem halljuk, mert túl halk. A kagyló kemény anyaga és gömbölyded üregei kiválóan alkalmasak arra, hogy felerősítsék és visszaverjék a hangot. A környezeti zajok – ahogy a levegő átjárja a kagylót, vagy akár a szomszéd szobában zajló beszélgetés – mind visszhangzik a kagyló üregeiben, felerősödik általa, és tisztán hallhatóvá válik. Merő véletlen, hogy minden kagyló hangja kicsit olyan, mint a tengeré.

Próbáld ki: tarts egy üres poharat a füledhez, vagy formálg csészét a tenyeredből, és tedd a füledre! Majdnem ugyanolyan hangot fogsz hallani, mint ami a kagylóból kiszűrődik.

A **szívkagylók** az állandóan nedves homokban vagy iszapban élnek, ahova lábukkal ássák be magukat.

Az **óriáskagyló** akár egyméteresre is megnő, és félig a korallzátonyba temetkezve táplálkozik.

A **gyöngykagylók** köpenye – sok más kagylóhoz hasonlóan – gyöngyházréteget termel a héj belső felszínére. Ha azonban valamilyen idegen szemcse kerül a köpeny és a héj közé, akkor a gyöngyház erre kezd rárakódni egyre vastagodó rétegekben. Így keletkezik a természetes gyöngy.

Állatkerti útmutató

(Részlet)

Mars bele a cseresznyébe!
Küldi fiát a vén kukac.
Addig rágod szépen,
Míg a másik felén
Ki nem lyukadsz!

Apám – így szól a kis bálna –
Hadd mehessek el a bálba!
Nem mehetsz el fiam, Péter,
Nem vagy még egy kilométer!

Nézd csak milyen szép a márna,
Mi lenne, ha velem járna?
Hagyd, hisz olyan nagy a szája,
Lám a rája fütyül rája!

Szorgoskodnám, szól a hangya,
Ha a tücsök békén hagyna!
De rázendít folyton, újra,
S táncolok a rock and rollra.

A hód arcán enyhe pírral
Csokolózik a tapírral.
Rosszalja a jegesmedve,
Nem vagytok még megesketve.

Öreg cápa feddi lányát,
Mert riszálja az uszályát.
Bezzeg az a tintahal!
Mintahal!

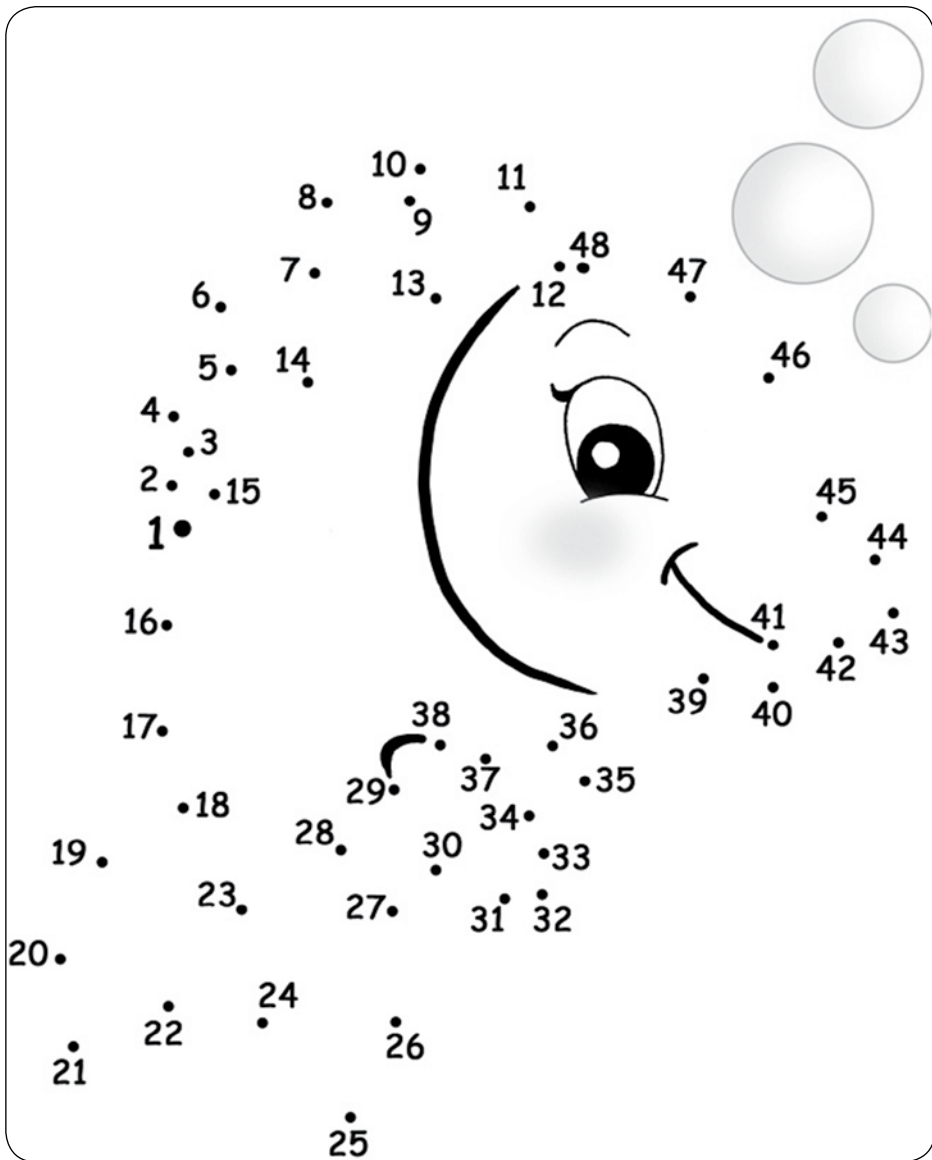
Devecseri Gábor

Papp Róbert, 4. osztály, Kis Ferenc iskola, Orom

Találd ki, hogy ki vagyok!

Szerinted ki vagyok én? Egy ember vagy egy állat? S ha állat, akkor miféle, emlős, rovar, madár vagy valami más? És hol élek én: a földön, a vízben vagy a levegőben? Ha kíváncsi vagy, hogy ki is vagyok én, csak kösd össze a számok melletti pontokat 1-től 48-ig, és meglátod azt, aki a pontok mögé rejtőzött... vagyis engem!

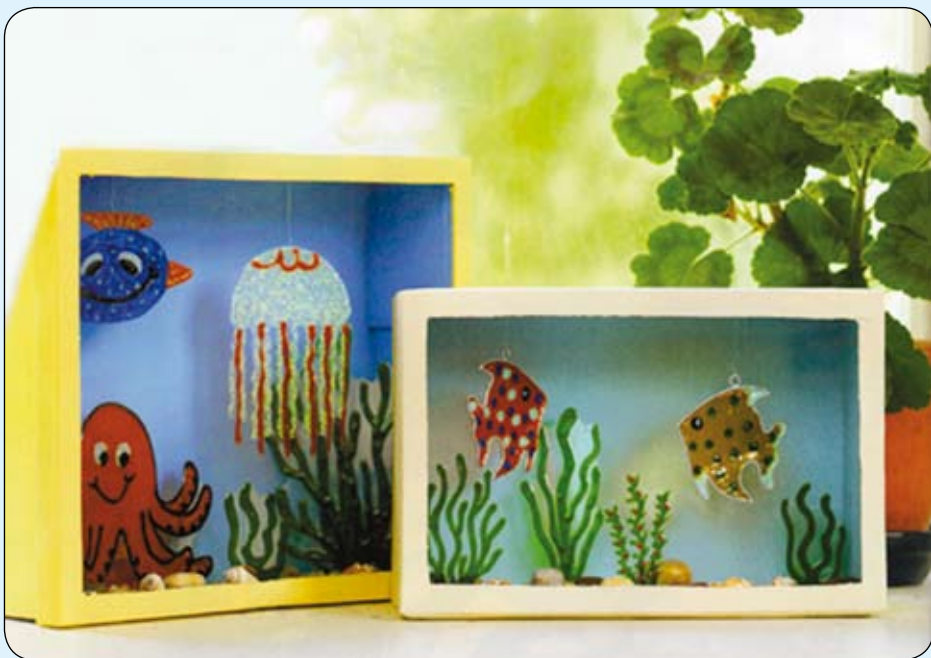
Számolj!

	+		=	<input type="text"/>
	+		=	<input type="text"/>
	+		=	<input type="text"/>
	+		=	<input type="text"/>
	+		=	<input type="text"/>

Végezd el az összeadást, és a helyes választ írd a téglalapba!

Készíts akváriumot!

Szeretnél akváriumot? Méghozzá egy olyat, amelyben akár medúzát, csikóhalat, vagy polipot is tarthatsz? Nem lehetetlen.

Kellékek

– cipősdoboz, kék, sárga, fehér hobbi-festék, műanyag fólia (vastagabb, írásvetítő fólia és vékonyabb, irattartó fólia), lehúzható üvegfesték (matricafesték) különböző színekben, homok, kagylók, kavicsok, damil, olló, hobbiragasztó, ragasztószalag, fogpiszkáló, eldobható műanyag pohár

Az akvárium elkészítése

Rajzolj egy körülbelül 1 cm-es keretet a cipősdoboz fedelére, majd vágd ki a fedél bel-

sejt a keretvonalig! Ez lesz az akvárium első oldala.

A cipősdoboz belsejét festd be világoskék festékkel (a vizet szimbolizálva), a dobozt kívülről és a keretnek kivágott fedelet pedig világossárgával! Egy átlátszó műanyag fóliából vágj ki akkora darabot, mint a fedél belseje, és ragaszd fel a fedél belső oldalára!

Az állatkák készítéséhez rajzolj sablonokat! Válassz a kicsit vastagabb fóliát, tegyél alá sablont, és kontúrfestékkel festd meg, majd annak száradása után töltsd ki a figurát a színekkel! Ha kész, ollóval vágd körbe az állatokat, és fúrj egy kis lyukat a tetejükön, amin keresztül majd fel tudod lógatni őket! A festésnél a színeket keverheted egymással, de ha ezt nem szeretnéd, mindig várd meg az adott szín száradását, mielőtt ráfestesz egy újabbat. Használhatsz halakról szóló könyveket, hogy ihletet meríts, de készíthetsz fantáziadús élőlényeket is. Fogpiszkálóval szurkálj ki a keletkező légbuborékokat! A festésnél még arra figyelj, hogy a keretig érjen a festék mindenhol, ne legyenek lyukak!

A vízinövények festéséhez is használj sablonokat, ezeket tedd a fólia alá, és zöld

matricafestékkel festd meg! Készíts többféle növényt is!

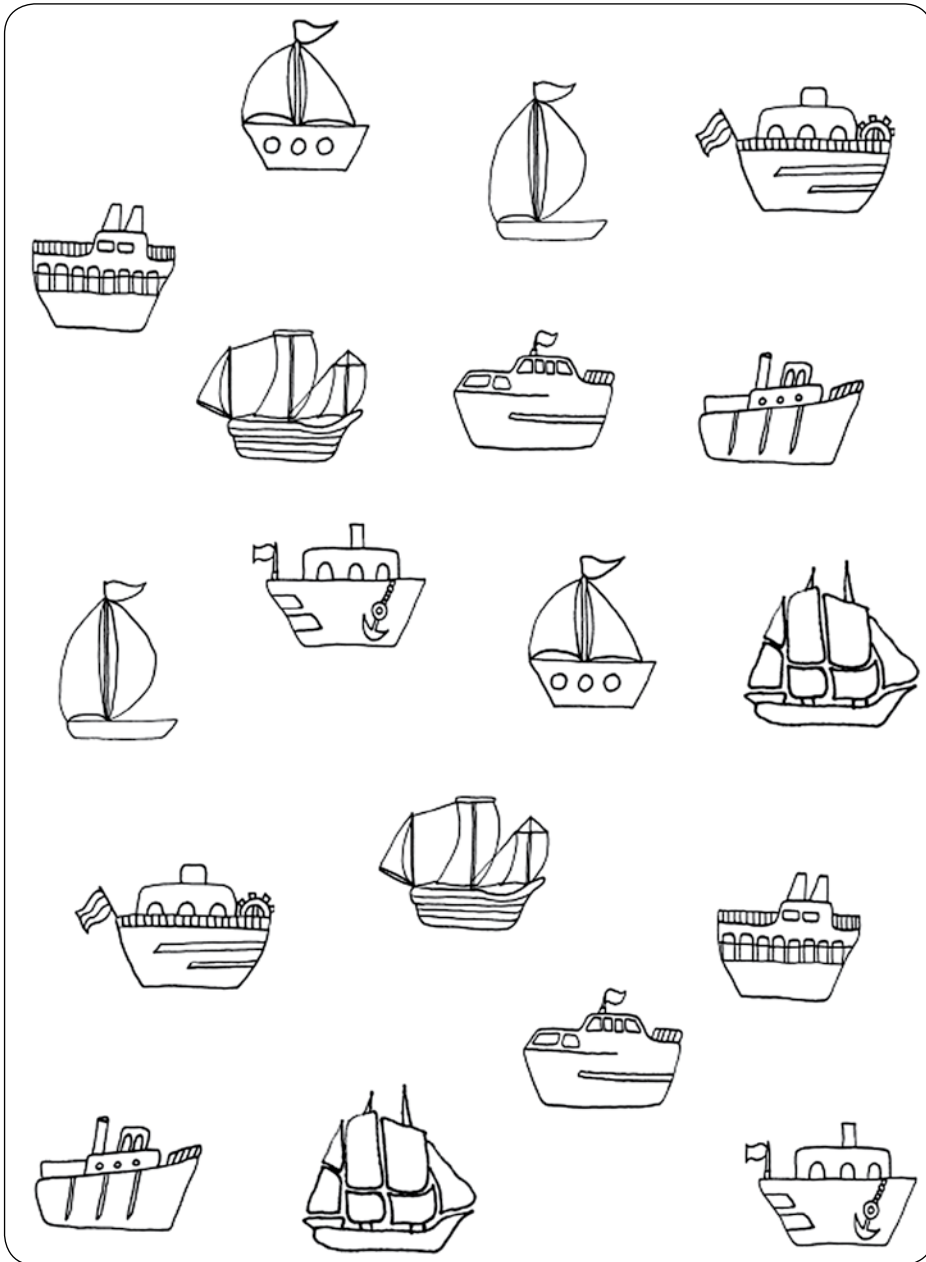
Amikor megszáradtak a vízinövények, vágd ki őket! Alul hagyd meg két fülecskét, s az egyiket előre, a másikat hátrafelé hajtsd be! Ezzel el is érkezted arra pontra, amikor kezdődhet az akvárium berendezése. Elsőként a vízinövényeket erősítsd egy kis ragasztószalaggal a fülecskéknél fogva az oldalára állított cipősdoboz aljára!

Ha minden növény a helyére került, következhet a homok. Egy eldobható, műanyag pohárban keverd össze a homokot egy kis ragasztóval, hogy egy ragadós masszát kapj! Borítsd be a homokmasszával az akvárium alját úgy, hogy a növények leragasztott fülecskéit is teljesen befedjed! Nyomkodj néhány kavicsot, kagylót a homokba! A halacskákat, s más tengeri állatokat egy damil segítségével lógasd le az akvárium tetejéről, ragasztószalaggal rögzítsd őket! Végül az akvárium előlapját illeszd a helyére, s hogy ne essen le, ragaszd is oda!

Ezzel el is készült az akváriumod, amiben akár medúzát, delfint, cápát is tarthatsz.

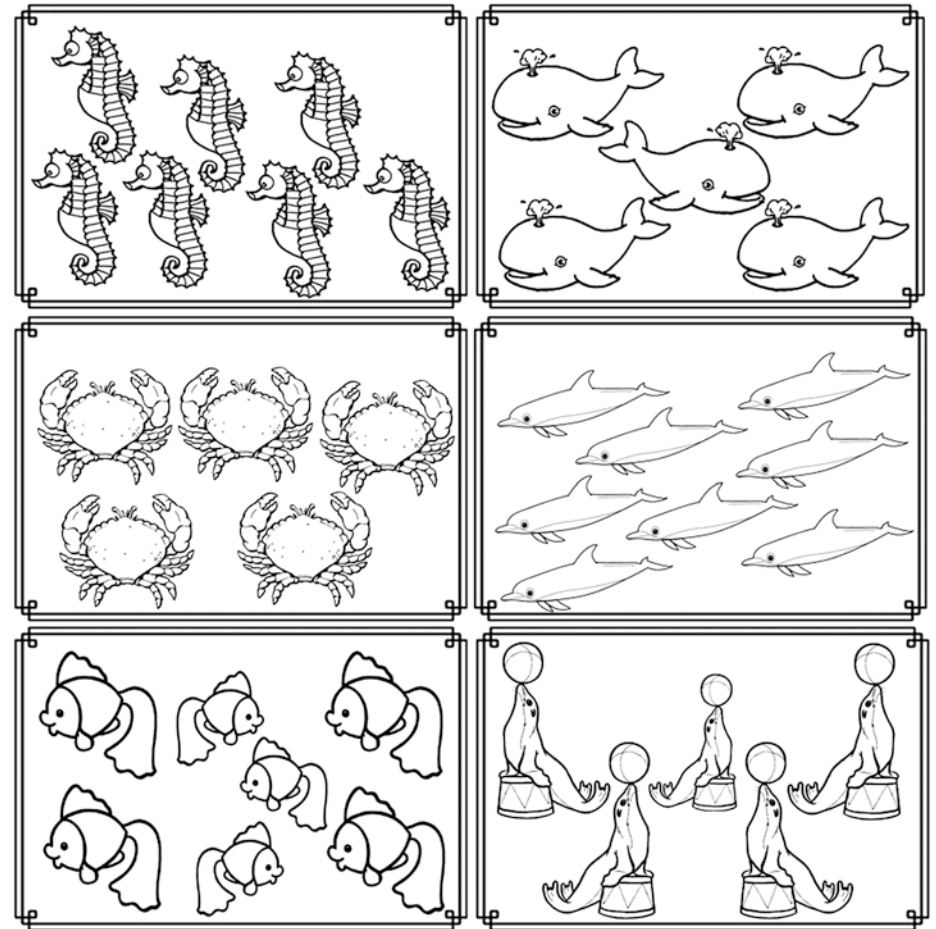
Kösd össze!

Keresd meg mindegyik hajó párját, és kösd össze őket egy vonallal!

Számolj és színezz!

Olvasd el az utasítást, és végezd el a feladatot!

Színezd ki a képeken a következőket:

- 7 csikóhalat
- 5 bálnát
- 4 rákot
- 6 delfint
- 6 halacskát
- 4 fókát!

Kacsalábon forgó vár

Fehér Bálint
4. osztály,
Jovan Mikić iskola,
Szabadka

Csillag Andrea
2. osztály,
Novak Radonić
iskola, Mohol

Pelt Flórián
4. osztály,
Petőfi Sándor iskola

Kószó Viola
2. osztály,
Ady Endre iskola,
Torda

Gál Szilárd
2. osztály, Dózsa György iskola, Gunaras

Grčki Stevan
4. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Szárnybontogató

Az én édesanyám

Az én anyám Ilona.
Nagyon finom az illata.
Szorgalmasan dolgozik.
És nagyokat alszik.
Egy kicsit beteg.
De sokat nevet.
Vicces verset találtam,
Meg is tetszett anyámnak.

Horvát Krisztina
4. osztály, Petőfi Sándor iskola, Doroszló

Az én anyukám

Az én anyukámat Lackó Anikónak hívják.
Szőkés, barnás a haja. Közepes termetű.
Barna a szeme. Nagyon sportos. Hobbija a kosarazás, futás és a korcsolyázás. Anya nem szereti, amikor veszekszünk. A kedvenc enni-valója a pizza, spagetti és a palacsinta. Sokat szokott segíteni a házi feladat elkészítésében. Szeret velünk játszani, és törődik a három gyerekével. Nem szeretem, ha bánatos és szomorú. Akkor vagyok én is boldog, ha ő is örül. Sokat dolgozik, és keveset pihen. Szeretek neki segíteni a főzésben, takarítani, vasalni és porszívózni.

Én nagyon szeretem anyukámat, és szeretném, ha mindig vidám és boldog lenne.

Lackó Rebeka
4. osztály, Kis Ferenc iskola, Orom

Az én anyukám

Az én anyukám neve Nagy Fodor Lilla. Én csak anyunak hívom.

A haja rövid, a válláig ér és feketés színű. Barma szemű, magas és sovány az anyukám. Nagyon szépen öltözködik. Segít, ha bajban vagyok. Meghallgat, amikor mondok neki valamit, megbeszéljük a dolgokat. Sokat takarít,

főz. Szívesen segít nekem a házi feladat elkészítésében és sok minden másban is. Együtt szoktunk játszani, tévézni.

Azért szeretem, mert jószívű velem, és a legeslegnagyobb kincs az életemben.

Nagy Gergő
3. osztály, Emlékiskola, Zenta

Az én anyukám

Az én anyukám neve Andrea. A munkahelyén Andinak becézik.

A haja színe sötétbarna, a szeme színe barna. Alacsony termetű, az öltözéke változó. Jellemző rá, hogy sokat takarít, segít, ha beteg vagyok, és nagyon kedves. A dohánygyárban dolgozik, bevezeti a nyilvántartásba az érkezőket. Szívesen néz filmeket. Amikor együtt vagyunk, mindig gyurmázni szoktunk.

Azért szeretem, mert mindenben segít, és mert belőle csak egy van a világon.

Juhász Réka
3. osztály, Emlékiskola, Zenta

Az én anyukám

Az én anyukám harmincnégy éves. Nála jobban senkit sem szeretek.

Szeme zöldeskék, haja pedig hosszú, szőke. Középmagas és sovány. Nagyon kedves és türelmes, bár néha szigorú, mert amikor hazaér a munkából, általában elég fáradt. A kórházban dolgozik mint nővér. Otthon sokat takarít, és ilyenkor én is besegítek. Imád velem és a testvéremmel lenni. Szeret divatosan öltözködni. Elég gyorsan összeveszek anyával, de mindig ki is békülünk.

Ő a legjobb anya a világon. Örülök annak, hogy ő az édesanyám.

Becskei Inesz
4. osztály, Nikola Tesla iskola, Topolya

Tengerek, óceánok mélyén

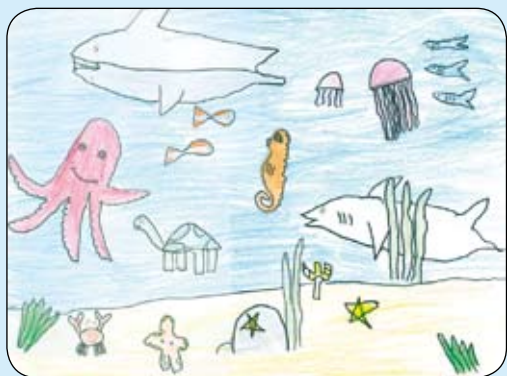
Francia Csanád

1. osztály, Kókai Imre iskola, Temerin

Cseh Noémi

1. osztály, Bácsföldvár

Mihályfi Viktória

1. osztály, Sonja Marinković iskola, Nagybecskerek

Pilisi Kólos

3. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Sárkány Virág

3. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Kajdoci Annamária

1. osztály, Kókai Imre iskola, Temerin